

[Ib Christensen.]

Det bliver nævnt, at det er blevet forsøgt at gøre abort til selvforskyldt sygdomsfravær, men det er, så vidt jeg er underrettet, blevet underkendt. Man anerkender, så vidt jeg er orienteret, endog sportsskader som ikke-selvforskyldte, mens derimod sygdomsfølger efter spirituskørsel betegnes som selvforskyldte.

Da retsforbundet principielt er imod indblanding i de overenskomstmæssige forhold, ser vi ikke med særlig sympati på, at man strammer reglerne, gør lovgivningen mindre elastisk; det bør være således, at arbejdsmarkedets parter, de enkelte virksomheder og medarbejderne, selv kan aftale reglerne for anmeldelse af fravær o. lign. Vi ser altså ikke med særlig sympati på en stramning på disse områder.

Endelig med hensyn til, at en repræsentant fra den stedlige fagforening skulle tilknyttes dagplejeudvalget: det kan vi ikke gå ind for. Skulle man gå ind for det, skulle man også have en repræsentant for den anden part på arbejdsmarkedet. Vi mener, det er rigtigt, at ingen af parterne er repræsenteret.

Ud fra de ting, jeg her har sagt, skal jeg kun gentage, at vi selvfølgelig vil se på forslagene i udvalget, men vi er ikke indstillet på, at tidspunktet er inde til en revision af denne lovgivning nu.

Ordføreren for forslagsstillerne (Hanne Rein-toft) (DKP):

Da dagpengereformen skulle føres ud i livet, blev den, jeg tror af socialdemokratiet, betegnet som århundredets største reform, og givet var det også, at der var store forventninger til den.

Når vi kommer med forslag om ændringer nu, er det, fordi det har været en skuffende lovgivning med en masse huller, der igen har stillet arbejderklassen dårligere, end den bør stilles.

Funktionærer og tjenestemænd har i årtier haft bedre løndækning ved sygdom end arbejderne. Det er meget, meget urimeligt, fordi alle social-medicinske undersøgelser klart viser, at sygdom og dødelighed hænger ganske nøje sammen med det enkelte menneskes placering i forhold til produktionsmidlerne. Den hårdt arbejdende lavtlønnede og utrygge arbejder har flere sygedage —

det havde han også, før han fik løn for dem — og han har højere dødelighed end bedrestillede samfundsgrupper og derfor krav på langt mere omsorg og støtte af samfundet ved sygdomstilfælde end mindre belastede mennesker.

De senere tiders arbejdsmedicinske forskningsprojekter viser os ganske klart, at der er oversygelighed, når man er beskæftiget med sundhedsfarligt, nedslidende arbejde, og det er derfor ganske ulogisk, at de mennesker, der i vores samfund løber den største sundhedsmæssige risiko, ikke har den bedste sygesikringsordning overhovedet. Det burde socialdemokratiet også besinde sig på, og det er i hvert fald kommunisternes principielle syn.

Princippet med at arbejdsgiveren skal betale de 5 første uger, har klart EF-tilsnit, idet det i de fleste EF-lande er sådan, at den sociale sikring hviler på bidrag fra arbejder og arbejdsgiver.

Vi finder det mere end rimeligt, at erhvervslivet, der har medansvar for megen sygdom og nedslidning, bidrager til betaling af sygeløn, men vi ved, at det i vores land er sådan, at når arbejdsgiverne skal betale, vælter de udgifterne over på priserne, og vi har ikke set en regering, der ville standse det. Vi ved, at de søger at indregne udgifterne som indirekte løn — det gør de også i EF, hvor det ligefrem beregnes som indirekte løn — og vi ved, at det rammer de svageste og dårligst stillede individer, det vil sige de kronisk syge og de handicappede. Vi ved også, at man på flere store arbejdspladser simpelt hen fyrede folk, da dagpengereformen trådte i kraft. Hvis ikke alle ved det, kan jeg fortælle, at det gjorde de i hvert fald på B & W, og mange arbejdsgivere erkender jo, at de fører kartotek over hyppigt syge arbejdere.

Vi vil gerne have, at arbejdsgiverne bidrager, men vi vil anonymisere det, og jeg kan overhovedet ikke se, hvad hr. Ib Christensen mener med, at det skulle koste hundredvis af millioner kroner. Det bliver en anden finansieringsform, men det bliver stadig væk et arbejdsgiverbidrag.

Forslaget om 100 pct. dækning ved sygdom, ulykke og arbejdsløshed og barsel er jo et af fagbevægelsens gamle krav, der nu rejses her for sygdoms og barselhviles vedkommende. Den 90 pct. grænse vi har, giver